

Mikor engedsz engem,
már utamra mennem
különc nélkül nyugodtan.

Oldozz fel, engedj el
futó fellegekkel
had induljak szabadon!
Hazám szép egére
had szálljon fel végre
ifju énekem, dalom!

CSÓÓRI SÁNDOR

BELOIANNISZ

Holnap kivégzik! — jött a hír,
én nemrég ismerem nevét,
azóta hallom dallamában
a rabok szilaj zihálását,
a szabadság lehelletét.

Micsoda világ, micsoda
iszonyú pokol, hol a hősnek
hóhétkéztől kell hullnia,
mert tiszta arc néz rá a tóból,
mert ő a jobb és az erősebb!

Halálba rontják! csőcselék,
rongy úri nép tiporja sárba,
parancsra les csak a lakáj —
de fűben, fában, mindenütt ver
a szíve, milliók lakása.

Keresztény mártír üdvösségért
verette szöggel át magát:
örök életért halni könnyű —
ő nem ily haszonért, a népért
vállalt magára kínhalált!

S a nép megmenti! A gazok
meg kell, hogy hallják a görög
hegyek zúgását, dermedt puszták
sejtelmes csendjét, neszeket,
morajt a városok fölött . . .

Egy világ öklöt zúgató
dühétől fél a szolgahad —
s ha orvul mégis meggyilkolná:
a mi kezünkbe tette sorsát,
a növvő forradalmakat!

EÖRSI ISTVÁN

KÖNYVTÁRBAN

1.

Érezted már e dús, avított szagot?
Mint régholt szerzők porrá-roskadott
finom keze, boros-bús sóhaja,
az erjedés savanykás illata, —
rögtön a folyosón orrodba csap...
de bent más kép fogad.

2.

Szép barna földek: hosszú asztalok,
rajtuk dombocskák a könyvhalmazok,
lámpák sütnek följebb: a hold s a nap,
és éj gubbaszt az asztalok alatt;
körül, uraltván e természetet,
fiú. és lányserég.

3.

E helyt keménygalléros múmiák
szívtak holt jogot, theológiát,
mindent, mi hideg, hazug, és hamis;
most ifjak itt a korosabbak is.
Munkánk nem játék. Ingujiban vagyunk,
így is megizzadunk.

4.

Lányarc. Meglesem ujjaim között,
oly lágy, tünődő, csöndbe-öltözött,
mi érte termett századok során,
alig sejlő redőt von homlokán.
Megkérdezném, mit olvas. Nem lehet,
nem sértek illemet.

5.

Pali bácsi harminc esztendejét
a könyvek közt porolta, nyűtte szét,
de néki némák voltak a sorok,
legföljebb kérőlapot olvasott.
Most esténként köpenyét leveti,
és hívják könyvei.

6.

Már szinte otthon érzem itt magam,
eszmék, szavak... sodródom boldogan;
majd olvasásban megfáradt szemem
a többi arcon megpihentetem,
mert jó elnézni, és ez is tanít:
kik, mit tanulnak itt.

7.

Elvtárs! A könyvtár vár rád, jó meleg,
tán furcsa lesz, azért nem féltetek,
barátok között hamar megszokod,
és aztán te is szeretni fogod,
hisz hazát tanul vezetni kezed,
és ez sem nehezebb.

8.

Lépcsőt látok, milyen nem volt soha,
könyvekből rakva végtelen sora,
és rajta lejjebb-följebb emberek
ostromolják a táruló eget.
Föll! úgyis odavisznek útjaink,
hol fénybenfürdő legfelső fokán

együtt van minden szépség, tudomány,
s a kommunizmus int!

EÖRSI ISTVÁN

A DOMBON

Egymással feleseltek
a zizegés, a csönd...
mikor a dombra értem,
a lapály rámköszönt.

Úgy ült az ég szélén
a fakó, sárga nap,
akár egy hetykén
félreacsapott kalap.

Nagy tábla napraforgó
elbűvölve nézte,
nagyon is büszke volt
szép szerelmesére.

És mindenütt szőlők,
a feszülő szemek
alig bírták önnön
édes terhüket.

És láttam krumplit is
a barna föld alatt,
hallottam, hogyan nőnek
a kis krumplifiak.

Arrább tanyacsoport,
frissen és fehéren,
mint érem büszke mellen,
villant a vidéken.

Drót szalad odáig,
villany is van akkor,
tán hangok is szállniak
a drótfonalakból...

Vajon van-e drágább
szívemnek e tájnál?
Színeivel ringat,
ízeivel táplál...

Még drágább, ki benne
hazafele ballag,
mintha most is hallanám:
esti dalt dudolgat.

Legény-lépte nehézkes,
széles vállán kapa...
indulnék már feléje,
de mennem kell haza.

Most is bánt, hogy akkor
sem szólottam vele;
mikor mondja el: milyen
új, szabad élete?

EÖRSI ISTVAN